

МАСОЙ И МАЙМУНАТА ВИСАЙСКА (ФИЛИПИНСКА) ПРИКАЗКА

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2016

chitanka.info

МАСОЙ И МАЙМУНАТА^[0]

Масой бил беден човек, който живеел в една ферма на няколко километра от града. Дрехите му били сиромашки, а това, което изкарвал от малката си градина, едва му стигало да преживява. Всеки делничен ден той отивал в града да продава плодовете и зеленчуците си и да си купи ориз. И всеки път при завръщането си забелязвал, че някой е влизал в градината през отсъствието му и е крал плодове. Опитал се да опази градината като направил оградата много здрава и заключвал портата, но каквото и да правел, плодовете продължавали да изчезват.

Накрая на Масой му хрумнала сполучливата идея да вземе малко смола и да я оформи като човек. Сложил му бамбукова шапка и го изправил в един ъгъл на градината. След това заминал.

Веднага щом той си тръгнал, крадецът, който бил не друг, а една огромна маймуна, се покатерил по оградата и влязъл вътре.

— О — казала си тя, — аз съм се заблудила! Ето го там Масой, наблюдава. Той не е заминал, както си мислех. Стои тук с голяма бамбукова шапка, но не ще може да ме хване, ако се опита. Ще го поздравя, защото се боя да не ме помисли за невъзпитана.

— Добро утро, Масой, — казала тя. — Защо не ми отговаряш? Какво става с теб? О, ти се шегуваш, като мълчиш така, нали? Но сега ще проговориш.

И като казала това, маймуната цапардосала насмоленото плашило с дясната си ръка и естествено ръката ѝ залепнала и тя не могла да я освободи.

— За Бога — извикала маймуната, — пусни ме. Ако не ме пуснеш, ще те зашлевя и с другата ръка.

И тя го ударила с другата си ръка, която, разбира се, също здраво залепнала.

— Е, Масой — извикала маймуната, — ти напълно изчерпа търпението ми! Ако не ме пуснеш веднага, ще те изрита.

И незабавно придружила думите си с дела, а резултата лесно можем да си представим.

— Масой — изкрещяла вече ядосана маймуната, — ако ти е мил животът, пусни ме, защото, ако не го направиш, все още ми е останал един крак, за да те убия с него.

И като казала това, тя го ритнала с останалия си свободен крак, при което така залепнала, че паднала на земята заедно с насмоления човек и двамата се претърколили няколко пъти.

Тогава Масой си дошъл и като видял маймуната, казал:

— Значи, ти си разбойникът, който краде моите плодове! Сега ще платиш за това с живота си.

Но маймуната извикала:

— О, пощади ме и вечно ще ти служа!

— Обещава ли да не ми крадеш повече от плодовете?

— Обещавам и ще ти служа вярно през целия си живот.

Масой склонил да я пощади.

Оттогава маймуната заработила много усърдно за своя господар. Тя продавала плодовете и купувала ориза и била честна и трудолюбива.

Един ден, на път за пазара, тя случайно намерила малка златна монета и още една сребърна монета. По онова време тази страна не била под ничия чужда власт, а всяко племе се управлявало от свой собствен дату или вожд. Вождът, естествено, бил най-храбрият и най-богатият от племето.

Вождът на племето, от което бил Масой, имал много красива дъщеря. Маймуната планирала да я ожени за господаря си. Сега вече й хрумнало как да постъпи. Тя отишла до къщата на вождата и поискала една ганта^[1], която се използва за мерене на ориз.

— Моят господар — казала тя, — те моли да му дадеш на заем една ганта да си премери златото с нея.

Вождът бил изумен от това необикновено искане и попитал:

— Кой е твоят господар?

— Масой, който притежава много ганти злато и сребро, много акри земя и неизброими стада добитък — бил отговорът.

Маймуната занесла гантата вкъщи, залепила намерената златна монета на дъното отвътре и после я върнала на вожда.

— О, маймуно! — казал дату, — твоят господар си е забравил една златна монета. Вземи я и му я върни.

— Няма значение, господине — отвърнала маймуната, — той има толкова много злато, че тази малка монета не е нищо за него. Можете да я задържите.

Няколко седмици след това маймуната отишла отново да заеме гантата на вожда.

— За какво ти трябва сега? — попитал вождът.

— Да премерим среброто на моя господар с нея — бил отговорът. Тя занесла гантата вкъщи, залепила вътре сребърната монета, която била намерила, и я върнала обратно. Вождът видял сребърната монета и предложил да я върне, но получил същия отговор, както преди, че това е дреболия.

Вождът повярвал на всичко, което маймуната казала, но бил озадачен как такъв богат човек би могъл да живее в неговите владения, без той да е чувал за него.

След няколко дни маймуната решила, че почвата за плановете ѝ е вече подготвена, отишла при дату и казала:

— Моят господар иска да му дадеш дъщеря си за жена. Той ми възложи да уговоря с тебе всичко относно женитбата, ако си съгласен.

— Съгласен съм — отговорил вождът, — но преди да уредим въпроса, искам да видя бъдещия си зет. Кажи му да дойде да ме посети, а аз ще го посрещна както подобава на ранга му.

Маймуната се върнала у дома и казала на Масой, който си нямал и представа за всички тези споразумения с вожда:

— Имам добра новина за теб. Вождът иска да те види, защото възнамерява да ти даде дъщеря си за жена.

— Какви ги дрънкаш — казал Масой. — Да не си си изгубила ума? Не ти ли е ясно, че аз съм твърде беден, за да се женя за дъщерята на вожда? Аз нямам дори свестни дрехи да облека и нямам с какво да ги купя.

— Не бери грижа за дрехите. Аз ще ти намеря отнякъде — отвърнала маймуната.

— И как ще разговарям? Ти знаеш, че нямам градски маниери.

— Ох, Масой, не се притеснявай за това! Просто отговаряй с „Да“ на въпросите, които ти задават, и всичко ще бъде наред.

Накрая Масой се съгласил да отиде и слязъл до реката да си отмие калта и мръсотията. Един богат търговец се къпел не много далече нагоре по реката и маймуната се промъкнала по брега, откраднала дрехите, шапката и обувките на търговеца, изтичала обратно при своя господар и му казала да ги облече. Масой ги облякъл и се видял за първи път в живота си така добре облечен, че повече не се противил да отиде до къщата на вожда. Когато пристигнали там, разбрали, че вождът ги очаква и е приготвил голямо угощение и прием в чест на бъдещия си зет. Вождът заговорил за сватбата и попитал:

— В твоя дворец ли да направим сватбата, Масой?

— Да — отвърнал Масой.

— Имаш голям дворец, предполагам, нали, господине?

— Да — бил отговорът.

— Не смяташ ли, че би било добре да отидем там днес следобед?

— Да — бил отново отговорът.

През това време маймуната била изчезнала. Тя тръгнала по пътя за вкъщи и казвала на всички хора, които срещала:

— Дату ще мине по този път съвсем скоро и когато ви пита на кого принадлежат всички тези ферми и добитък, трябва да кажете, че са на Масой, иначе той ще ви убие.

Маймуната знаела, че на едно място се намира омагьосан дворец, невидим за хората. Тя отишла на това място и започнала да копае яма точно там, където била предната част на жилището, когато то било видимо. Вещицата, която живеела в сградата, се появила и запитала:

— Какво копаяш там, уважаема маймуно?

— О, мадам — бил отговорът, — не си ли чула новината? Вождът скоро ще мине оттук и е заповядал всички вещици и низшите животни като мен да бъдат избити. Затова си копая яма, да се скрия в нея.

— О, уважаема маймуно — казала вещицата, — нека първо аз да се скрия, защото не мога да изкопая за себе си, а ти можеш. Направи ми тази услуга, моля те.

— Бих била много неучтива, ако откажа да услужа на една дама — казала маймуната. — Слез долу, но побързай, защото иначе ще

закъснееш.

Вещицата побързала веднага да се скрие в ямата. Тогава маймуната нахвърляла камъни върху нея и я погубила. В този момент домът се освободил от магията и останал завинаги видим.

След това маймуната се върнала в дома на вождъ и съобщила, че всичко е готово за сватбата. Тогава вождът, Масой и булката, придружени от множество хора, се отправили към двореца на Масой. По пътя те видели много плодородни ниви и огромни стада добитък. Вождът питал хората кой е собственикът на тези ниви и стада. Отговорът винаги бил, че те принадлежат на Масой. След всичко това вождът бил много впечатлен от голямото богатство на Масой.

Вождът много се възхитил на двореца и се смятал за щастлив, че има такъв зет. Същата вечер се състояла сватбата и Масой живял много години в двореца заедно със съпругата си, а маймуната и многобройни слуги му прислужвали.

*Илюстрация Philippine folklore stories. John Maurice Miller, editor.
Boston: Ginn & Co., 1904.*

[0] Висайските или бисайските езици са подгрупа на австронезийските езици, на които се говори във Филипините. ↑

[1] Ганта — съд за мярка на филипинските острови, съдържащ около три кварта (2,85 л във Великобритания; 3,42 л в САЩ). — Б.пр.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.